

Menukite autor

SHEILA ROBERTS

*Kes naiste pähe
näeb?*

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
What She Wants
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2013 by Sheila Rabe
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12422622
ISBN 978-9949-87-022-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Dustinile

Kallis lugeja!

Tere tulemast tagasi Icycle Fallsi. Mul on nii hea meel, et leidsid oma tihedas graafikus aega teha üks paus ja olla minu tegelaste seltsis. Selles raamatus ei veeda sa seda tüdrukutega. Nüüd on poiste kord.

Jonathan Templar on minu austusavaldus neile vaiksetele keskmistele ülisuure südamega meestele, kellest sageli mööda vaadatakse, kui nägusam ja silmapaistvam tüüp välja ilmub. Minu meelest on Jonathan tõestus selle kohta, et suur süda kaalub suured rinnalihased iga kell üle. Ja tema semu Kyle... noh, toda nõrritab tema pikkus ja teda ärritab, kui naised teda märkamata pikemaid mehi vaatavad. Aga ehk tuleks Kyle'il ka ise oma sõnade vaimus elada ja seda õiget naist otsides kenast pakendist kaugemale vaadata. Siis on veel nende sõber Adam, kes on nii juhm, kui üks mees üldse olla võib. Kui su mees on sind kunagi iseenesestmõistetavaks pidanud, elad kindlasti kaasa sellele, kuidas Adami naine annab talle valusa, ent ärateenitud õppetunni heaks meheks olemise kohta.

Kõigil neil meestel on palju õppida. Aga nad avastavad peagi selle, mida meie, naised, juba ammu teame – et armastusromaanides peitub palju tarkusi.

Mul oli neist kolmest mehest ja nende pokkerimängukaaslastest Vance'ist ja Bernardost väga tore kirjutada. Nutsin kõigi nende tagasilöökide pärast ja elasin igale edusammule kaasa. Need poisid röövisid mu südame. Loodan, et nad röövivad ka sinu oma!

Mulle meeldib väga lugejatega suhelda, nii et loodetavasti leiad mind Facebookis (otsi nime „Sheila Roberts, *author*“), jälgid mind Twitteris ja külastad mu kodulehte (www.sheilasplace.com), kust leiad kõike alates uuest Icycle Fallsi retseptist ning lõpetades vahva võistlusega.

Toredat lugemist!

Sheila

Esimene peatükk

Naisterahva seltsis nii kitsas ruumis koos töötada, et oleks võinud põlvi (reisi ja võimalik, et ka muid kehaosi) kokku hõõruda, oli tõenäoliselt iga mehe unistuste töö. Ainult et Dot Morrisoni põlved olid muhklikud ja ta oli piisavalt vana, et olla Jonathan Templari vanaema. Ja ta nägi välja nagu kosmosemutt. Nii et täna ei tulnud siin mingit põlvede (ega ka millegi muu) hõõrumist.

„Okei, sellega on kõik,“ üles Jonathan end Doti restorani Pannkoogimaja kontoriruumi arvuti eest üles ajades. „Aga pea meeles, mida ma rääkisin. Kui tahad, et arvuti paremini jookseks, tuleb aegajalt kõvaketas üle tõmmata.“

„Vahi, jälle sa nilbitsed minuga,“ itsitas Dot.

Jonathani põsed löid õhetama, osaliselt seetõttu, et vanatädid ju sellised asju ei ütle (Jonathani enda vanaema igatahes mitte) ja osaliselt seetõttu, et ta ei olnud elu sees ühegi naisega nilbitse- nud. Noh, kui just Playboy ajakirja vahel olev plakat välja arvata. Enamiku pärisnaistega suheldes oli tema keelel kombeks end kringliks siduda, eriti juhul, kui see naine kena välja nägi. See, väitis ta endale, oli üks põhjus, miks ta veel kolmekümne kolme aastaselt vallaline oli. See ja asjaolu, et ta ei meenutanud millegagi ühegi naise unistuste meest. Neid naisi on vähe, kes unistaksid

kleenukesest prillidega poisist triiksärgis. Aga need ei olnud ainsad põhjused. Kui sa ei olnud ikka veel vanast loost üle saanud, kippus see armuelule jalgu jääma.

Teadmata kunagi, kuidas Doti kentsakale huumorimeelele reageerida, oskas ta ainult naeratada, pead raputada ning asus kohvrit kokku pakkima.

„Päriselt,“ lisas Dot, „mul on hea meel, et see midagi päris hullu ei olnud. Aga kui ka oleks, tean ma, et saan sinu peale loota. Sa ei tohi kunagi Icycle Fallsist ära minna. Kuidas me, vanamutid, muidu oma arvutitega toime tuleksime?“

„Küll te hakkama saaksite,“ rahustas Jonathan teda.

„Ei usu. Arvuti on kõigile üle kuuekümnestele mõeldud piinariist.“

„Ole mureta,“ arvas Jonathan. „Ma ei kavatse niikuinii kuhugi minna.“

„Ainult seni, kuni sa õige tüdruku leiad. Siis kaod siit nagu kera-välk.“ Pilk, mille naine talle saatis, lausa garanteeris, et ta kavatseb kohe öelda midagi, mis Jonathani kimbatusse ajab. Ja sealt see tuligi. „Meil tuleb sulle kohalik tüdruk leida.“

Täpselt seda tal vaja oligi – et Dot Morrison hakkab kõigile rääkima, et arvutinohik Jonathan Templar otsib endale kohalikku tüdrukut. Ta ei tahtnud ju kohalikku tüdrukut. Ta tahtis...

„Tilda on ikka veel vallaline.“

Supervõmm Tilda Morrison? Too võiks Jonathaniga vabalt kangi tõsta. „Ee, aitäh pakkumast, aga ma arvan, et tema vajaks kedagi kangemat.“

„See'p see häda ongi. Keegi pole Tildast kangem. Pagan, ma kasvatasin seda plikat valesti. Kui asi nii edasi läheb, ei näe ma kunagi lapselapsi.“ Dot kehitas õlgu ja sirutas käe sigaretti võtma. „Parem vast ongi. Muidu peaksin kogu oma vaba aja pätakatele küpsiseid tegema.“

Mõnikord oli raske vahet teha, kas Dot räägib tõsiselt või mitte, aga seekord oli Jonathan kindel, et vanatädi seda ei mõelnud. Ta

üritas ainult emalikus frustratsioonis asja parimat külge näha. Dot tahtis igatahes lapselapsi. Seda nägi igaüks, kes oli kunagi näinud teda restorani külastanud peredega suhtlemas. Arvestades, kui palju ta pisikestele külastajatele tasuta kuuma šokolaadi jagas, oli ime, kuidas ta üldse raha teenis.

Dot lõi korraga särama ja tõmbas sigaretist pika mahvi. Tema väike kontor pidi peagi lausa läbipaistmatuks muutuma. Washingtoni osariigi seaduse kohaselt avalikes kohtades suitsetada ei tohtinud, aga Dot väitis, et tema kontor ei ole avalik koht. Jonathan kahtlustas, et ühel päeval läheb ta kohaliku terviseinspektoriga siia ruumi smugeldatud sigarettide pärast veel raksu.

„Ma hakkan siis minema,“ ütles ta, korjas asjad kokku ning püüdis enda poole tulvavat suitsu mitte sisse hingata.

„Esitad arve nagu ikka?“

„Jep.“

„Ära siis hinda üles keera,“ noris naine.

„Elu seeski mitte. Ja seekord loe arvet prillidega,“ noris Jonathan ukse poole minnes vastu. Ta üritas Dotile alati pensionäri hinnaalandust teha ning too maksis talle alati küsitust rohkem, väites, et oli arvet valesti lugenud. Jep, Dot oli esmaklassiline klient.

Tegelikult olid kõik tema kliendid esmaklassilised, mõtles ta, suundudes Magusate Unistuste šokolaadipoodi, kus sekretär Elena sai parajasti närvivapustust uue arvuti tõttu, mis tema sõnul oli raudselt seestunud.

Alt kõögist kerkis tema poole šokolaadihõngu, kui ta kontorisse astus ning Elena talle sellise pilgu heitis, nagu oleks ta lohet maha lööma saabunud püha Jüri. „Taevas tänatud, jõudsidki kohale.“

Nohikujumalate Arvutiteenuste omanikku ja ainsat töötajat tervitati alati rõõmuga. Kui Jonathan saabus, oli alati teada, et mured leiavad lahenduse.

See meeldis talle, see tunne, et ta on kasulik. Hea küll, ta ei olnud suur lihasmägi nagu Magusate Unistuste tootmisjuhataja ega osav tantsija nagu Cascade Mutuali juhataja Blake Preston. Mõned

mehed olid sündinud elu näitelaval peaosi ja suuri olulisi rolle esitama. Teiste eesmärk oli ehitada kulisse, tõmmata eesriiet ja tegelda taustatöödega, et laval kõik hästi toimiks. Jonathan oli lavatöölise tüüpi. Ja sellest pole midagi, väitis ta endale. Ilma lavatööliseteta ei jõuaks etendus kuhugi.

Agaga peaosade näitlejannad ei pane lavatöölisi kunagi tähele. Jonathan ohkas raskelt. Mõnikord tundis ta end nagu Cyrano de Bergerac. Ilma ninata.

„See asi ajab mind *loco*,“ urises Elena oma laual troonivat süüalust seadet pörnitsedes.

Ettevõtte omanik Samantha Sterling – kes oli hiljuti Blake Prestoniga abiellunud – oli just oma kabinetist välja ilmunud. „Rohkem *loco* kui meie?“

„Rohkem *loco* kui isegi mu ema,“ torkas Elena.

Samantha patsutas talle õlale. „Küll Jonathan selle korda ajab.“

Elena mühatas. „*Equipo del infierno*.“

„Põrgulik arvuti?“ pakkus Jonathan keskkooliaegseid hispaania keele tunde meelde tuletades.

Elena ärritunud ilme andis piisava vastuse.

„Ära muretse,“ lohutab Samantha. „Jonathan aitab sul tehnoloogia kurjade jõududega rinda pista. Kui Cecily tuleb, ütle, et ma olen poole kahe paiku tagasi. Katsu vaadata, et mu lemmikassistent omal juukseid peast ei kisuks,“ palus ta Jonathani.

„Ole mureta,“ kostis too ja lubas Elenale: „Ma saan selle sulle silmapilk tööle.“

Silmapilk osutus umbkaudu tunniks ajaks, aga kuna Elena oli arvanud, et sellega läheb terve päev, oli ta üliirõõmus. „Sa oled imeiline,“ kiitis ta just siis, kui Samantha õde Cecily välja ilmus.

„Kas ta päästis meid jälle ära?“ päris too Elenalt Jonathanile naeratades.

„Jaa, nagu alati.“

Jonathan lükkas prillid ninajuurele tagasi ja üritas tagasihoidlik paista. See oli raske, kui teda niimoodi kiideti.

Aga siis, kui ta hakkas asju kokku panema, ütles Cecily midagi, mille peale ta tahtnuks maa alla vajuda. „Tina Swift rääkis, et teil tuleb viieteistkümnennda aasta klassikokkutulek.“

„Ee, jah.“

„Need on alati nii toredad, näeb vanu sõpru ja endisi kallimaid,“ jätkas naine.

See oli veel hullem kui Doti sigaretisuits. Cecilyga rääkides tundis Jonathan end alati häbelikult. Cecilyga klassikokkutuleku arutamise kärsataks ta närvid täiesti läbi, eriti kui too hakkab endiste kallimate kohta pärima. Jonathan tõstis oma tööriistu ja kõikvõimalikke kettaid kokku korjates kärmelt tempot.

„Kas sina lähed kokkutulekule?“ päris Cecily temalt.

„Võib-olla,“ valetas mees, lootes, et ta ei küsi enam rohkem midagi.

Seda lootust ei olnud. „Ma kolisin just oma kümnennda klassikokkutuleku ajaks tagasi ja mul on nii hea meel, et ma seal käisin. Seal oli rahvast, keda ma muidu ei oleks mingil juhul näinud.“

Sinna oli oodata rahvast, keda Jonathan oleks tahtnud hulga rohkem kui ainult näha. Pikkade blondide juustega ja... Ta lõi kohvri klõpsuga kinni ja tormas ukse poole. „Ühesõnaga, Elena, ma saadan siis arve.“

„Okei,“ hõikas assistent talle järele.

Uks ei olnud jõudnud täiesti kinni minna, kui Jonathan kuulis, kuidas Elena Cecilyle tähendas: „Vaata enesekindlusest jääb tal puudu.“

Seda oli piinlik enda kohta kuulda, aga tõsi ta oli. Ainult et ta vajab hulga rohkemat kui vaid enesekindlust. Kuidas saaks end enesekindlalt tunda, kui sul ei ole midagi, *mille suhtes* seda välja näidata?

Lõunaae oli käes, nii ostis ta Big Bratsist grillvorsti ja hapukapsast ning seadis end populaarse vorstiputka kõrval ühe kivist hoovis paikneva kohvikulaua taga sisse. Täna oli väljas söömiseks täiuslik päev. Päike soojendas selga ja mägedest puhuv tuul hoidis teda üle kuumenemast. Pilvitu taevas lõi mägedele sinise tausta.